

הטורגדיה השנייה של סינייה

(איש לא ידע מהו גילה המדוייק לגיבורה עולמית.)

תמונתה התפרסמו על שערי שבועונים ברחבי העולם. סיפור נדפס כמעט בכל עיתון, בכל מדינה. בחיוביה עשתה סינייה את אשר לא הצליחו לעשות נאומים פא-ציפיסטיים רבים. היא נטלה מן הלוחמים את עוקץ האיבה, הזכירה להם כי הם מעבר לכל, בניאדם. שקשחותם נמסה למראה עיניה השחורות של „האויבת“ הישועה.

אך היכן היא כיום? מיהי סינייה של 1976?

„אמי האהבה שבלבבות!“

האפיפיט סינייה היותה מקריה-שיר ראה למשורר העברי-ישראלי, ראשד חוסיין, שמצא את מותו בניירורק בשבוע שעבר.

„סינייה! אינך תינוקת יחידה“, כתב, בשיר שלו קרא סינייה, חודשים ספורים אחרי שקרא את סיפוריה, „את סמל לרבים, מוכי כאב! / את המירוח, המאמין והכופר, / פניו מגוללות בדם. / סינייה — אילו הסכים ממות / לקבל אותי ככופר — אני מסכים!

„הוי לפיד שואת המילחמה! הוי צמח שרכש את לב האהבה! / מי את? באיזה שביל / מחפש אביך את התיקווה? / אותך! את אמך! את חלומי / שברח ממנו בשדה! / אולי היית לו תינוק יחיד / אולי הוא מת ללא מענה. / ייתכן שעודנו משוטט / מחפש תשובה לשאלה? / „אם ישאלוך: „מי אמך?“ / עניי ב“ שימחה: / „אמי האהבה שבלבבות / ומישפחתי דרי האוהלים...“

את שירו זה הקדיש ראשד לדוקטור בכר ולרעייתו, שאימצו להם את סינייה כבת. שינו את שמה לרות כדי שלא תהיה יור צאת-דופן בין חברותיה, לכשתגדל כפי שהסבירו אז. העולם הזה דיווח, ב-5 בי פברואר 1958, 14 חודשים אחרי פירסום סיפוריה של סינייה לראשונה, כי היא החלה כבר מטפטטת בעיברית. עורה השחום הפך בהיר יותר, ומעיניה נעלם המבט הפראי הנפחד.

הד"ר אלברט בכר הממושקף החליט לסיים את המיצוה שבה החל, וביקש להת-מנות כאפוטרופוס לילדה. אולם בכר לא היה היחיד שרצה בבת-המידבר. בכפר הי ערבי טיבה שבמשולש קם חאפז אל-נאשף, בעלי-קרקות עשיר, וחבע את הי אופית המוסלמית לעצמו. בינתיים חלה התפתחות דרמאטית בפר-שתה של רות-סינייה. מישרדהסעד ביטל

סינייה 1977

סינייה היא כיום צעירה ערביה מוסלמית נאה, מודרנית, המחגורת עט אמה-המאמצת, ראסימה, בכפר הערבי באקה אל-גרביה שבמשולש. היא בת 21, וטוענת כי זיכרונותיה מעברה הם מוגבלים ביותר, למרות ש„קיים משקע כבד בלב, שצריך לחיות איתו כל החיים“. לדבריה,

את בקשתו של הד"ר בכר להתמנות כי אפוטרופוס. סינייה הוכנסה למוסד ליתור-מים בירושלים. הילדה הקטנה, חסרת-הזהות, לא היתה קיימת, למעשה באופן רישמי מאחר שלא היו לה תעודת-לידה, תלושי-ישום, שמי-שפחה או שאר מיס-מכים ונתונים המשבצים את האדם למי קומו בחברה המודרנית, הוסיפה לחיות ככחלל ריק, בציפייה שיימצא בית.

צו ההיגיון הורה להעביר את הילדה המוסלמית לידי מישפחה ערבית, אולם עובד סוציאלי של מישרדהסעד, שביקר בכפר טיבה, הגיע למסקנה כי מישפחת אל-נאשף איננה מתאימה לאמצה. אל-נאשף, מצידו, לא מיהר לוותר. הוא פנה לבתי-משפט, ויצא למאבק ציבורי. במישרדהסעד החלו מצטערים על ש-סינייה לא הוחזרה למצרים, יחד עם כל השבויים המצרים שהוחזרו לארצם אחרי מיבצע קדש. סינייה המתינה במוסד עד שיוחלט בדבר עתידה.

„הילדים לעגו לי!“

„את כל הפרשה הזאת אני לא זוכרת בכלל“, אומרת סינייה כיום, כשהיא בת 21, שערה השחור הארוך אסוף על עורפה. עיניה — עדיין, כמו בכל התיאורים מלפני עשרים שנה — גדולות ושחורות, חיוכה חושף שיניים צחורות והיא מדברת עיברית שוטפת. היא גראית ככל נערה ערביה מודרנית, לבושה כצו האופנה ואפילו מעט איפור על פניה.

„אני רק יודעת שהגעתי לכאן, לכפר באקה אל-גרביה שבמשולש“, היא אומרת, „ושאבא שלי הוא פארס חמדון, שנפטר לפני עשר שנים. ושאמא שלי היא ראסי-מיה, אחת מנשותיו.“

אולם מעבר להצגת הדברים הפשוטה, דיבור חד ומהיר, נתונים חייה של סינייה (המשך בעמוד 40)

המאמץ הערבי

פארס חמדון, אחד מעשירי הכפר הערבי באקה אל-גרביה במשולש ומי שהיה ח"כ מטעם הרשימה הערבית של מפא"י בכנסת השנייה והשלישית, זכה בסינייה אחרי מאבק מישפטי וציבורי.

המאמץ היהודי

ד"ר אלברט בכר, שבהיותו רופא צבאי במילואים בי-אילת, בעת מיבצע קדש ב-1956, הובאה אליו סינייה (בתמונה: מחבק אותה בביתו בירושלים) פצועה מכדור שחדר לריאתה.